

Η Μανίνα Ζουμπουλάκη στο Σαλόνι του BookSitting

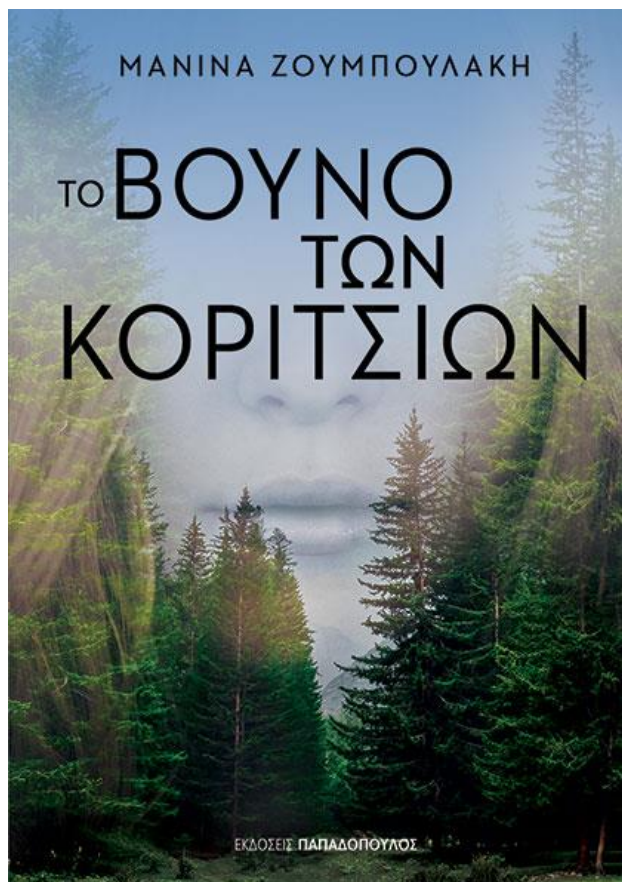
Συνέντευξη στην Τίνα Πανώριου σε πρώτο πρόσωπο

Η Μανίνα Ζουμπουλάκη μιλά στην Τίνα Πανώριου με αφορμή την έκδοση του νέου βιβλίου της «Το βουνό των κοριτσιών» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος.

Φωτογραφία: Ανδρέας Σιμόπουλος / FOSPHOTOS

Γεννήθηκα το 1960, μεγάλωσα στην Καβάλα, γράφω στα περιοδικά από τις αρχές της δεκαετίας του '80 μέχρι και σήμερα. Κατά καιρούς είμαι ραδιοφωνική παραγωγός. Έχω γράψει 14 βιβλία, δύο σενάρια ταινιών μεγάλου μήκους, δύο σήριαλ, ένα σενάριο τηλεταινίας και πολλά διηγήματα: αυτά είναι όσα έχουν κυκλοφορήσει γιατί είναι κι άλλα που δεν είδαν ακόμη το φως. Αλλά ποτέ δεν ξέρει κανείς.

«Όταν με ρωτάνε πώς σου ήρθε κι έγραψες αυτό ή το άλλο βιβλίο;»... δεν ξέρω τι να απαντήσω. Στην αρχή έχω ασύνδετες σκηνές που κουδουνάνε μέσα στο κεφάλι μου σαν τρέιλερ ταινιών, ή μάλλον ούτε καν σαν τρέιλερ, γιατί δεν λένε μια ιστορία, είναι απλές σκηνές. Μετά σιγά-σιγά, κι όσο περνάει ο καιρός από την ολοκλήρωση του προηγούμενου βιβλίου, οι σκηνές αποκτούν μια ηρωίδα, μια γυναίκα που καταλαβαίνω πώς σκέφτεται, τι αισθάνεται, πώς είναι από όλες τις απόψεις. Την καταλαβαίνω λες και την ξέρω χρόνια, παρόλο που την γνωρίζω ενώ αρχίζω να γράφω.

Αρχίζω να γράφω με σκόρπιες σκηνές και την ηρωίδα που δένει τις σκηνές στον ποδόγυρό της – μια και μιλάμε για το *Βουνό*, η Σάνα τις δένει στη μπόλια της, στην πουκαμίσα ή στο σεγκούνι, στα ρούχα που φορούσαν τα κορίτσια το 1836... γιατί τότε εκτυλίσσεται το βιβλίο. Η Σάνα επέζησε από την Έξοδο του Μεσολογγίου, όπου ήταν ψυχοκόρη του Ελβετού γιατρού Ιωάννη Μέγερ. Υπήρξε πραγματικά δηλαδή, δεν την έφτιαξα στο μυαλό μου – αν και, την ιστορία της από το Μεσολόγγι και μετά, την έστησα εντελώς Ρωβινσον-Κρούσο-κά (=σαν τον «Ροβινσώνα Κρούσο» του Ντάνιελ Ντεφόε). Η Σάνα, έχοντας τσιμπήσει σε ένα ίσως-παραμύθι για μια μυθική Βόρεια Πατρίδα, καταφεύγει στα μέρη μου, Ανατολική Μακεδονία και Θράκη, σε μέρη από τα οποία έχω εικόνες, μυρωδιές και προσωπικές ιστορίες, ώστε να τις μπλέξω με τις φανταστικές σε ένα ωραίο περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Σε μια δασωμένη πλαγιά βρίσκει ένα εγκαταλελειμμένο μοναστήρι, που κάποτε ήταν αρχαίο φρούριο. Το βαφτίζει «Βουνό» και στήνει εκεί ένα οικοτροφείο για κορίτσια. Μιλάμε για την Οθωμανική Αυτοκρατορία και τον ζυγό της, κάτω από τον οποίον τα κορίτσια – πόσο μάλλον τα ραγιαδάκια – δεν μάθαιναν γράμματα. Τα κορίτσια ήταν εμπόρευμα το 1836, και για κάμποσα χρόνια ακόμα, μέχρι να καταργηθεί η δουλεία, τουλάχιστον επίσημα.

Η Σάνα λοιπόν έχει τα κορίτσια «της», φυσικά κι έναν ίσως-έρωτα, έχει φίλες σαν αδερφές, και αποφασίζει να μπει σε μια νέα περιπέτεια, ακόμα πιο περιπετειώδη από τη ζωή της. Δε θέλω να το «δώσω», να σας πω τι γίνεται μετά, και μετά, και πιο μετά. Η αληθινή Ιστορία και τα ιστορικά πρόσωπα πέφτουν πάνω στις ηρωίδες του *Βουνού* – ο Αναστάσης, που μιλάει με τόση νοσταλγία για την Βόρεια Πατρίδα, υπήρξε πραγματικά, ήταν νομικός, κύριος συντάκτης της Διακήρυξης Ανεξαρτησίας της Ελλάδας, υπουργός, μάλιστα ως μέλος του ‘Αρειου Πάγου αρνήθηκε να υπογράψει την εκτέλεση του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη. Ο Ιωάννης Μέγιερ σκοτώθηκε κατά την Έξοδο του Μεσολογγίου, αλλά η ψυχοκόρη της γυναίκας του, η μικρή Σάνα, επέζησε... και ελπίζω να έζησε μια καλή ζωή από την Έξοδο και πέρα. Ελπίζω να έμενε ευχαριστημένη, αν διάβαζε την ιστορία της όπως την φαντάστηκα και την έγραψα, πατώντας πάνω στην Ιστορία. Να μην έλεγε «Δεν θα τα έκανα ποτέ αυτά!» παρά, «Αυτά ακριβώς ήθελα να κάνω!»

Τι να πω; Ψοφάω για ηρωικές ηρωίδες που όμως είναι κανονικά κορίτσια, όχι πιο σπουδαία ή πιο γενναία από εσάς κι εμάς, όχι πιο ψηλά ούτε πιο όμορφα κορίτσια, απλώς... γοητευτικά με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Η Σάνα είναι ένα τέτοιο κορίτσι, και ελπίζω να ζήσει πολλά χρόνια ακόμα...